

det ærede Medlem for Præsts Amt, altsaa med andre Ord stemme for den ærede Finansministers Underændringsforslag, og derefter stemme for det nævnte Medlems Forslag,

Finansministeren: Mine Herrer!

Seg er, ibet jeg tager Ordet i denne Sag, gennemtrængt af Bevidstheden om, at jeg for Diebliffet befinder mig i en meget alvorlig og kritisk Stilling, da jeg skal gennemføre Lovforslaget i en saadan Form, at Regjeringen kan modtage det, og at det kan blive til Lov, en Omstændighed, hvoraf ikke blot Samlingens Varighed, men ogsaa Regjeringens Stilling er afhængig. Jeg maa saameget mere være gennemtrængt af denne Bevidsthed, som jeg, for at opnaae dette, er nødsaget til at gaae imod Forslag, som jeg veed finde en god Sangbund i denne Forsamling, og væsentlig maa støtte mig til et Forslag, der er fremkommet fra Mindretallet i Udvalget, men som dog ogsaa har fundet en ikke saa liden Samstemning her i Salen. De Forslag, jeg føler mig forpligtet til at gaae imod, ere de, som ere stillede til § 6, og som vi nylig have hørt motiverede af det ærede Medlem for Mariager (Jacob Jensen) samt af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Jeg gaaer imod dem, fordi de ikke blot efter mig, men efter hele Regjeringens Overbeviisning ere baserede paa en urigtig Burdering af en Indkomstskats Natur og Væsen, og fordi vi tillige ansee dem for at lide af en Misfjendelse af Diebliffets og Situationens Betydning. Jeg troer overhovedet, at man overalt, hvor en Indkomstskat ikke har været indført, og da ogsaa her, er tilbøielig til at overburde dens Betydning og at opfatte dens Væsen som et Udtryk for en retfærdig Betskatning langt mere, end den efter min Overbeviisning fortjener. Jeg kan være ganske enig i den Tanke, som jeg holder mig overbeviist om er den gjældende her i Forsamlingen, at man maa søge at beskatte Folk i Overeensstemmelse med deres Skatteevne, men jeg er ligesaa vis paa, at Opnaaelsen af dette Maal er en Opgave, med Hensyn til hvilken det ikke engang er lykkes Videnskaben at paavise, hvorledes den skal løses, og som det ikke er lykkes nogetsteds i Verden at løse,

og den stiller sig for mig som en i Detaillen uløselig Opgave. Min Overbeviisning om Indkomstskatten er den, at den afgiver et forstandigt og godt Suppleringsmiddel, ibet den medtager Alt, hvad de andre Skattnormer ikke kunne naae, og naar den holder sig til en mindre betydelig Sum, er den Uret, som derved kan skee, ikke større, end at man i Reglen maa finde sig deri. Derimod kan jeg ikke erkjende, at Indkomstskatten i sit Væsen er i ringeste Maade retfærdigere end de fleste Skatter, og navnlig er den efter min Formening, ibet den ikke kan tage Hensyn til Menneftenes Stilling, uretfærdigere end Skatterne paa faste Eiendomme, thi disse have dog i alt Fald det Fortrin, at de ved at blive gamle tabes deres Uret, hvorimod dens Uret kommer igjen hvert Aar. Indtægten er for mit Blik kun et Skatteobject ligesom ethvert andet, men ligesaa lidt som man beskatter den anden Lønne Hartkorn af to med mere end den første, ligesaa lidt forekommer det mig, at der i Sagens Natur ligger nogen tilstrækkelig Berettigelse til at beskatte det næste Hundrede Rigsdaler høiere end det foregaaende. Det er heller ikke saa, som de ærede Medlemmer have sagt, at man ikke beskatter dem, som have større Indtægter, høiere end dem, der have mindre, thi det kan dog ikke nægtes, at 200 Rd. i Skat er mere end 100 Rd. Jeg vil ikke sige, at den progressive Betskatning er social; jeg erkjender, at der kan være en rigtig Tanke i den, men paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at den dog smager noget deraf, og jeg er enig med den ærede Ordfører i, at man, ved at drive Sagen paa den Maade, her foreslaaes, paa en vis Maade søger at agere Forsyn. Jeg troer aldeles ikke, det kan paastaaes eller bevises, at Indkomsten i sig selv er et paalideligt Billede af Bedkommendes Skatteevne; den kan være et Vidnesbyrd om Tilstedeværelsen af en Skatteevne, men et Vidnesbyrd, som ikke altid slaar til. Jeg vil dog hellere udtrykke mig negativt og sige, at Manglen af Indtægt er et aldeles utvivlsomt Vidnesbyrd om Mangel paa Skatteevne, og da Grunden derfor ligger klart beviist, er det rigtigt, at man lader dem, der kun have Indtægter til at staffe sig Livets allerførste Nødenheder, være reent frie, medens man giver